Р Е Ш Е Н И Е
№ 44160

гр. София, 10.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 81 състав,** в публично заседание на 05.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разгледа дело номер **7652** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на А. М. Д., чрез адв. С., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № 26-0338-000054/ 27.04.2026г./връчена на 04.06.26г./ издадена от мл. автоконтрольор в ОД на МВР- С., РУ С., с която на А. Д. е наложена Принудителна административна мярка по чл. 171, т. т.2 А б. А от ЗДвП- прекратяване регистрацията на л.а. „Х. И30“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.
С жалбата се иска отмяна на ЗППАМ.В обжалваната заповед не било посочено в какво нарушение е обвинена Д. и въз основа на какви доказателства. Д. не била предоставяла на 27.04.2026г. автомобила „Х. И 30“ с рег. [рег.номер на МПС] с предположение, че той е неправоспособен водач, напротив- тя е била уведомена, че същият има право да управлява автомобила. Водачът А. - Ж. Д. е племенник на жалбоподателката и от него тя е разбрала, че е издържал успешно изпит във Френската република и е правоспособен водач. А. - Ж. Д. притежава Удостоверение за изпит за шофьорска книжка, което му дава право да управлява автомобила из целия Европейски съюз за срок от 4 месеца, считано от 11,02.2026г., докато си получи официалния документ за управление на МПС от френските власти. А. - Ж. Д. е представил валиден документ, издаден от държава членка на ЕС, който му дава право да управлява МПС. Нарушен бил и принципът за съразмерност. Оспорената заповед била издадена и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, тъй като жалбоподателката не е била уведомена за започване на производството по налагане на ПАМ. Наред с това ЗПППАМ не съдържала мотиви. В съдебно заседание жалбоподателката, редовно и своевременно уведомена, не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа жалбата.Иска отмяна на ЗППАМ. Заявява претенция за присъждане на

разноските по делото.
Ответникът, редовно и своевременно уведомен, не се явява, не се представлява.
СГП не изпраща представител и не изразява становище по спора.
Административен съд - София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:
Срещу А. - Ж. Б. Д. е съставен АУАН серия GA № 1220347/27.04.2026г., затова че на 27.04.2026г. около 21,50 часа в [населено място], по [улица]с посока на движение към кръстовището с [улица]управлява лек автомобил „Х. И 30“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на А. М. Д.- без СУМПС- неправоспособен.АУАН бил връчен на Д. на същата дата срещу подпис.В АУАН нарушението на А. - Ж. Д. е квалифицирано по чл. 150 от ЗДвП- управлява МПС без да е правоспособен водач.
С позоваване и препращане към АУАН, със ЗПАМ № 26-0338-000054/ 27.04.2026г, издадена от мл. автоконтрольор в ОД на МВР- С., РУ С., на жалбоподателката А. М. Д. е наложена Принудителна административна мярка по чл. 171, т. т.2 А б. А от ЗДвП- прекратяване регистрацията на л.а. „Х. И30“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.В ЗППАМ наред с позоваване на констатациите по АУАН е посочено че жалбоподателката като собственик на л.а. „Х. И30“ с рег. [рег.номер на МПС] е предоставила управлението на МПС на лицето А. - Ж. Б. Д., който при извършена проверка на 27.04.2026г. в [населено място] по [улица]с посока на движение към кръстовището с "Ц. Б. 3" – „не представя СУМПС“.Посочено е, че е съставен АУАН серия GA № 1220347/27.04.2026г.
Жалбоподателката е представила Certificat d’Examen du Permis de Conduire (CEPC) в превод от френски на български език , като в документа - Удостоверение от изпит за шофьорска книжка, е записано, че е с валидност на шофьорска книжка , категория „B“ от 11.02.2026г. за срок от 4 месеца.
По делото е прието в превод от френски на български език, издадено на 12.06.2026г. СУМПС, издадено от Префектура 58, Френската република, за категории AM,B 1, B (придобити от 10.02.2026г.)
По делото са приети и документите от административната преписка.
При така установената фактическа обстановка, Съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна, като съображенията са следните:
На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянео на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП. С оглед представената Заповед № 517 з- 613/17.02. 2026г. издадена от Директора на ОД на МВР С. на основание заповедта на министъра на вътрешните работи, определяща службите за контрол, и чл. 172, ал.1 от ЗДвП, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган- младши автоконтрольор при РУ С. към ОД на МВР- С./ т.7 , Заповед № 517 з- 613/17.02. 2026г. на Директора на ОД на МВР С./ .
ЗППАМ е издадена в изискуемата писмено форма и формално съдържа мотиви. В производството по издаване на оспорената заповед не е допуснато и съществено нарушение на административнопроизводствени правила – такова, което да е повлияло или би могло да повлияе върху съдържанието на обективираното в акта властническо волеизявление.
При проверка относно материалната законосъобразност на оспорения акт, преди всичко, съдът

намира за необходимо да посочи във връзка с доводите на жалбоподателката, ЗДвП предвижда налагането на ПАМ по чл.171, т.2а, б.а) и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач без да отчита като релевантно наличието или липсата на субективен елемент - знание, вина, по отношение собственика на МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон /чл. 23 от ЗАНН/. ПАМ няма санкционен характер, за това се касае за административно производство с различна природа от административнонаказателното производство по издаване на АУАН и НП.
Съгласно чл. 171, т. т.2 а б. „а“ от ЗДвП: „ За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство: без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година“.
Процесната заповед е издадена при наличие на последната хипотеза от цитираната правна норма, при която е предвидено прекратяването на регистрацията на ППС на собственик, чието МПС е управлявано от друго лице, за което е налице някое от обстоятелствата, изброени в буква "а" на т. 2а.
От разпоредбите на чл. 150 и чл. 150а от ЗДвП следва, че за да управлява моторно превозно средство, водачът следва да бъде правоспособен и да притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория. Издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство е предпоставено от придобиването на правоспособност, но за да управлява правомерно моторно превозно средство, водачът трябва да притежава и съответно свидетелство за управление.
В случая водачът А. - Ж. Д. след успешно полагане на изпитите, е издадено временно удостоверение Certificat d’Examen du Permis de Conduire - по нататък наричано „удостоверение СЕРС“.
Съгласно Чл. 161 от ЗДвП -„ Свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република Б. за категорията, за която е издадено, в следните случаи:1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него;3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език;4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Ш.“.
Видно е, че в разпоредбата на 161, т. 5 ЗДвП се признава за валидно на територията на Република

Б. СУМПС, издадено от друга държава членка на ЕС, каквато Франция несъмнено е. Това признаване на СУМПС е по силата на закона, без последваща процедура за легализация, подмяна или замяна.
Нормата на 161, т. 5 ЗДвП се основава на транспонирането на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства и в частност чл. 2, ал. 1 - „Свидетелствата за управление, издадени от държавите-членки, се признават взаимно“.
Въпросът следователно тук е дали „удостоверение CEPC“ представлява свидетелство за управление на моторно превозно средство.
Отговорът е отрицателен.
Основание за това дава и Решение на СЕС от 26 октомври 2017 г. по Дело C-195/16 (с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Amtsgericht K. (Районен съд Кел, Германия) с акт от 24 март 2016 г., постъпил в Съда на 7 април 2016 г.) :
„..24.Съгласно френското законодателство срокът на валидност на CEPC като удостоверителен документ бил ограничен до четири месеца. По правило в този срок на кандидата се издавало окончателното свидетелство за управление…25. След издаването на CEPC издаването на свидетелство за управление на моторно превозно средство от категория B зависело единствено от подаването на заявление от кандидата в надлежната форма…
51. Всъщност, както следва от съображение 2, Директива 2006/126 има за цел да допринесе за подобряване на пътната безопасност и да улесни свободното движение на хора, които се установяват в държава членка, различна от издалата свидетелството за управление. Освен това от съображения 3 и 4 на посочената директива следва, че нейната изрична цел е разрешаването и избягването на проблемите, свързани с прозрачността за гражданите, полицейските органи и администрациите, които отговарят за администрирането на свидетелствата за управление, както и с фалшифицирането на документи, като тези проблеми са последица от съвместното съществуване на различни правила в различните държави членки и обстоятелството, че в Съюза са в обращение повече от 110 различни образци на свидетелства за управление. Както беше посочено в точка 39 от настоящото решение, посочената директива има за цел и да определи в дългосрочен план единен образец за свидетелство за управление на превозно средство за всички държави членки, минималните изисквания за издаването на който са хармонизирани от същата директива и който ще замести различните свидетелства за управление на превозни средства, съществуващи в държавите членки, като по този начин постепенно се преустанови признаването на националните доказателства за способността за управление.
52. Задължаването на държава членка обаче да признае издадените от друга държава членка удостоверения - като разглежданото в главното производство CEPC - които не отговарят на изискванията, наложени с Директива 2006/126, и не представляват свидетелство за управление, чиято еквивалентност с определените в член 4 от посочената директива категории е предвидена в член 13 от директивата, би било в противоречие с посочените различни цели, независимо че в държавата членка, в която пребивават, притежателите на въпросните удостоверения са щели да отговарят на условията за издаване на свидетелство за управление по смисъла на член 1, параграф 1 от посочената директива и са щели да придобият правото на управление върху територията на последната държава. Както посочва генералният адвокат в точка 56 от своето заключение, ако Директива 2006/126 се тълкува в смисъл, че задължава държава членка да признае различни и евентуално временни документи, издадени от друга държава членка, за да се докаже съществуването на правото за управление, то това би било в явно противоречие с общата цел на Директива 2006/126 да въведе стандартизирано свидетелство за управление, което позволява

незабавно и лесно идентифициране от всеки орган и навсякъде в Съюза.
53. Действително валидността на удостоверенията, издадени от държава членка, би могла трудно да се контролира от компетентните органи на друга държава членка, което би могло да увеличи опасността от измами.
54. Следователно отказът на държава членка да признае издаден от друга държава членка документ, предназначен да докаже съществуването на право на управление, в случай че документът, както разглежданото в главното производство CEPC, не отговаря на изискванията на предвидения в Директива 2006/126 образец на свидетелство за управление, не противоречи на член 2, параграф 1 от посочената директива…“.
Както е посочено в заключението на генералния адвокат M. Bobek, представено на 16 май 2017 г. по Дело C-195/16, по принцип, понятията „право за управление“ и „свидетелство за управление“ не трябва да се смесват. Разбира се, те са неразривно свързани. Издаването на свидетелство зависи от съществуването на правото. Но и двете до известна степен имат независимо съществуване, както показва явление, което би могло да бъде описано като разминавания във времето или несъответствия между правото и официалния документ. Дадено лице може да притежава право за управление, какъвто изглежда е случаят по главното производство, без обаче да притежава съответното свиетелство за управление. Алтернативно е възможно дадено лице да притежава право за управление, без да притежава свидетелство за управление във формата, която понастоящем се изисква от Директива 2006/126. Такъв би бил случаят за тези лица, които все още притежават свидетелство за управление, което е издадено преди датата на влизане в сила на Директива 2006/126. От друга страна, може да се допусне хипотезата, при която лице притежава свидетелство за управление, без да има вече право да управлява МПС. Като се оставят настрана случаите на измама, подобно положение може да възникне и когато индивидуалното право за управление на МПС е временно или окончателно отнето, но засегнатото лице все още не е върнало свидетелството си за управление“.
В заключението на генералния адвокат M. Bobek, представено на 16 май 2017 г. по Дело C-195/16 44 е посочено и- „…С първата част от първия и втория въпрос, които могат да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска да се установи дали Директива 2006/126 задължава държавите членки да приемат издадено от друга държава членка временно удостоверение за валидно доказателство за правото за управление на МПС.45. Моят кратък отговор на този въпрос е „не“… 49.. . Според мен предвиденото в член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 задължение за взаимно признаване се отнася само за стандартизираното свидетелство за управление като официален документ, категорично доказващ правото за управление. Нито текстът, нито контекстът или целите на Директива 2006/126 не могат да се тълкуват толкова разширително, че от тях да произтича задължение за държавите членки автоматично да признават видове документи, които не са изрично предвидени от Директива 2006/126…“.
В тази връзка настоящият състав на Съда отбелязва, че нормата на 161, т. 5 ЗДвП(вече се посочи) се основава на транспонирането на Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства и в частност чл. 2, ал. 1 -„*Свидетелствата за управление*, издадени от държавите-членки, *се признават взаимно*“. В случая към датата на управление от Д. на МПС- то,Д. не е имал СУМПС отговарящо на изискванията на предвидения в Директива 2006/126 образец. На този образец отговарят българските национални свидетелства и издаденото

впоследствие френско СУМПС. Жалбоподателката е можела лесно да се ориентира дори от наименованието на документа- „Удостоверение от изпит“ - че не е СУМПС, не е стандартизираното свидетелство за управление като официален документ, а незнанието на закона не е извинително. Нито текстът, нито контекстът или целите на Директива 2006/126 не могат да се тълкуват толкова разширително, че от тях да произтича задължение за държавите членки автоматично да признават видове документи, които не са изрично предвидени от Директива 2006/126. В този смисъл позоваването от жалбоподателката на издаденото временно удостоверение на водача е неоснователно. И националната нормата на 161, т. 5 ЗДвП, и Директива 2006/126/ЕО, и решението на СЕС по Дело С-195/16, визират задължение за признаване на СУМПС, издадени от държава членка, а не на временни удостоверения за успешно положен изпит- „удостоверение СЕРС“.
Въпреки това, съдът намира че ЗППАМ следва да бъде отменена. Органът се позовава изрично на АУАН и записаното в АУАН нарушение на А. - Ж. Д., квалифицирано по чл. 150 от ЗДвП- управлява на 27.04.2026г МПС без да е правоспособен водач. Само че, А. - Ж. Д. е издържал успешно изпита, което е посочено и в удостоверение СЕРС за положения успешно изпит, а впоследствие му е издадено и СУМПС (категории АМ,В 1, В от 10.02.2026г.). Тоест, Д. не е бил неправоспособен. В този смисъл не е налице основание за налагане на ПАМ по чл. 171, т. т.2 А б. А от ЗДвП – на собственик чието МПС е управлявано от друго лице, което е неправоспособен водач. После органът в ЗППАМ твърди относно А. – Ж. Д.- „не представя СУМПС“.Само че непредставянето на СУМПС не е нарушение по чл. 150 или чл.150 а от ЗДвП. “Непредставянето“ на СУМПС от водача/ неносене на СУМПС/ е евентуално нарушение по чл. 100, ал.1 т.1 от ЗДвП- „Водачът на моторно превозно средство е длъжен да носи: свидетелство за управление на моторно превозно средство от съответната категория“. Тоест при тези описани в ЗППАМ фактически съображения на органа/ не представя СУМПС/ същите не отговарят на предвиденото в правната норма на чл. 171, т. т.2 А б. А от ЗДвП, съгласно която ПАМ се прилага спрямо собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Относимата хипотеза в случая е била - „ не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада

управляваното от него моторно превозно средство“- тази категория следва да се посочи в акта с оглед пълнота, но такива фактически съображения органът не е изложил и съдът не може да може да изменя(преквалифицира) или дописва посоченото от органа. Съдебният контрол за материална законосъобразност на акта обхваща преценката дали са налице установените от административния орган релевантни юридически факти, даващи основание за упражняване на предоставена от закона материална компетентност и дали се следват разпоредените правни последици. Предмет на съдебната проверка е не дали изобщо са налице някакви фактически и правни основания за издаването на акта, а налице ли са посочените в обжалвания акт фактически обстоятелства и съответстват ли на юридическите факти, визирани в хипотезата на сочената от органа правна норма.В тази връзка съдът намира, че твърденията на органа за неправоспособност на А. - Ж. Д. са опровергани,същият е издържал успешно изпита за категория В. Що се касае до фактическите му съображения, че „ не представя СУМПС“ – същите не съответстват на юридическите факти, визирани в хипотезата на сочената от органа правна норма за налагане на ПАМ, тъй като непредставеното на СУМПС от водача не е предвидено като основание за налагане на ПАМ от процесния вид на собственика.Следователно оспорената ЗППАМ е материално незаконосъобразен акт.

При този изход на спора жалбоподателят има право на доказаните разноски- 450 евро за адвокатски хонорар и 5,11 евро за ДТ.Възражението за прекомерност на хонорара, направено в съпроводителното писмо от „ВПД Началник; Гл.Инспектор“ на РУ С., изобщо не се обсъжда,тъй като този началник не е ответникът по оспорването, конституиран по делото-ответник е издателят на оспорената ЗППАМ- младши автоконтрольор. Разноските са доказани. С т. 1 на ТР № 6/06.11.2013 г. по т.д. № 6/2012 г. ОСГТК на ВКС е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начина на плащане - ако е по банков път,задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Видно от приложения в оригинал договор за правна помощ в случая сумата от 450 евро е заплатена в брой.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, в настоящия състав

Р Е Ш И:

Отменя по оспорването по жалба на А. М. Д., чрез адв. С., Заповед за

прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № **26-0338-000054/** 27.04.2026г., издадена от мл. автоконтрольор в ОД на МВР- С., РУ С., с която на А. Д. е наложена Принудителна административна мярка по чл. 171, т. т.2 А б. А от ЗДвП- прекратяване регистрацията на л.а. „Х. И30“ с рег. [рег.номер на МПС] за срок от 6 месеца.

Осъжда ОД на МВР - С. да заплати на А. М. Д., ЕГН [ЕГН] сумата от 455, 11 евро за разноски по делото за адвокатски хонорар и държавна такса.

Препис от решението да се изпрати на страните.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: